

JORDI DELCLÒS

EL SUFISME ÉS UNA VIA D'ACCÉS A L'AUTOCONEIXEMENT I AL DESENVOLUPAMENT PERSONAL. EL RITUAL SAGRAT DEL SEMÀ, QUE COMBINA DANSA GIRATÒRIA, POESIA, MÚSICA I RECITACIÓ DE MANTRES, PERMET SANAR L'ÀNIMA I ÉS ALIMENT PER A L'ESPERIT.

EL SUFISME: UNA VIA D'AMOR, BELLESA I CONEIXEMENT

Text: Jordi Delclòs

Jordi Delclòs és director de l'Escola de Música i Musicoteràpia Turca i Sufí de l'Associació Cultural Ponteràpia, una associació que pretén establir ponts intel·lectuals, artístics i culturals entre Occident i l'Islam que ajudin a promoure la pau i la comprensió mútues, així com difondre el valor espiritual i terapèutic de les tradicions musicals de l'Àsia Central.

Segons els mestres sufis, hi ha una tradició primordial que s'ha anat desplegant fins a arribar a la seva compleció. I l'última expressió, cronològicament parlant, d'aquesta tradició primordial és el sufisme, cor espiritual d'un islam atemporal que culmina amb el profeta Abraham i és restituit per l'últim profeta del cicle: Muhàmmad, que no ve a innovar, sinó a restituir i confirmar el

missatge essencial de les revelacions anteriors.

Entre les tècniques del mètode sufí, cal destacar la del ritual sagrat del semà, que combina dansa giratòria, poesia, música i recitació de mantres, i que té cada cop més acceptació a casa nostra. Es diu que el semà (*samā*) és la cura de l'ànima i l'aliment de l'esperit. Igual que el cos necessita nodrir-se, l'esperit tam-

bé, i el seu aliment és l'harmonia, la bellesa i el coneixement. Una vegada degustats l'amor i la bellesa a través de pràctiques com la del semà, sovint sorgeix la necessitat de practicar també les altres tècniques: l'estudi de textos sufis, l'oració, el dejuni, la recitació sagrada, etc., ja que s'intueix que seran el camí per protegir i fer permanent aquell amor fugaç experimentat.

El gran poeta místic sufí d'origen persa Djalal al-Din Rumi (Mawlana) va instaurar al segle XIII a Konya (Anatòlia-Turquia) aquesta bella dansa giratòria en la forma que la coneixem avui, transmesa per les confraries sufis fins als nostres dies. La dansa imita el moviment circular present a l'univers. Es gira al voltant del cor, centre del nostre ésser i espai per a l'experiència espiritual. La música i la dansa obren així un pas cap al cor i permeten integrar aspectes difícils, alliberar-se dels propis lligams mentals i connectar amb la nostra essència atemporal. I aquest contacte real és el que produeix el sentiment de joia o èxtasi característic d'aquesta dansa.

El terme *samā*, però, vol dir literalment 'audició'. S'assumeix la premissa que la música és d'origen celeste i paradisiac, la qual tota ànima ha escoltat abans de la seva existència terrenal. Segons això, la nostra música, la terrestre, no és sinó un reflex imperfecte de la celeste, però la seva audició evoca en les ànimes el seu origen primer i desperta l'amor per aquell lloc elevat. La música humana i els instruments musicals actuen així d'intermediaris entre ambdós mons. La música, per tant, pot entretenir i servir a diferents funcions socials, però té al final una altra missió: funcionar com una escala que vincula allò humà amb el món espiritual, és a dir, ajudar el regne humà a ascendir al món de l'esperit. Aquesta ascensió, amb tot, no és possible sense desenvolupar els elevats trets de caràcter, els alts valors humans, i a aquest fi també serveix la música.

Però no qualsevol música és vàlida. Els mestres sufis avisen que hi ha músiques que eleven i n'hi ha d'altres

que lliguen a allò purament material i a les passions. La música espiritual, acompanyada de l'actitud adequada, propiciarà que s'inflami en l'ànima el desig d'anar cap amunt, d'ascendir cap a l'elevada esfera espiritual.

Mawlana Rumi girava sense descans dies i nits, en estat de plena consciència exaltada. A l'Escola de Música i Musicoteràpia Turca i Sufí de Barcelona, de l'Associació Cultural Ponteràpia, reproduïm l'experiència de Mawlana a petita escala, a Barcelona i en altres indrets, organitzant i oferint sessions de semà obertes a tothom, a més de la formació musical regular a la nostra escola. —

PER SABER-NE MÉS

Jordi Delclòs.

La dimensió terapèutica de la música en el sufisme.

Madrid: Mandala Ediciones, 2011.

www.ponterapia.com